

Teza: niewłaściwe wykonywanie czynności zawodowych przez radcę prawnego

Przekroczenie granic udzielonego radcy prawnemu pełnomocnictwa stanowi delikt dyscyplinarny. Za szczególnie rażące naruszenie obowiązków zawodowych należy uznać także nie złożenie pozwu w sądzie i jednoczesne informowanie klienta o rzekomym przebiegu sprawy sądowej a także pobranie od klienta pieniędzy na opłatę sądową, która nie została uiszczona.

Warszawa, dnia 30 stycznia 2019 roku

Sygn. akt: WO-90/18

ORZECZENIE

Wyższy Sąd Dyscyplinarny przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Marek Hamerlik (sprawozdawca)

Sędziowie: SWSD Jolanta Ruszczak, SWSD Teresa Famulska

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Bronisława Kachnikiewicza

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2019 roku sprawy radcy prawnego W. S. (1)

(nr wpisu: WR- (...))

obwinionego o to, że

1.

dnia 1 sierpnia 2016 roku w Radwanicach bez uzyskania zlecenia klienta J. D. (1) na dokonanie takiej czynności, w sytuacji kiedy, podejmując się świadczenia pomocy prawnej na rzecz tego klienta, przed przystąpieniem do czynności zawodowych, nie ustalił z nim podjęcia takiej czynności w zakresie świadczonych usług, przekraczając granice udzielonego mu pełnomocnictwem J. D. (1) umocowania do prowadzenia sprawy, złożył w imieniu J. D. (1), działając jako jego pełnomocnik materialno-prawne oświadczenie o wypowiedzeniu umowy świadczenia usług o profesjonalne uprawianie koszykówki, zawartej przez J. D. (1) z Miejskim Klubem Sportowym (...) S.A., czym naraził J. D. (1) na szkodę w postaci pozbawienia go prawa do wynagrodzenia należnego od klubu w sezonie 2016/2017, co stanowi czyn sprzeczny z zasadami etyki radcy prawnego, jak też naruszenie obowiązków zawodowych, tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1, art. 43 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym Uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku;

2.

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie od dnia 16 stycznia 2017 roku do dnia 12 lipca 2017 roku w Radwanicach, przyjąwszy zlecenie na prowadzenie sprawy J. D. (1) przeciwko Miejskiemu Klubowi Sportowemu (...) S.A. o zapłatę na żądanie klienta nie informował go o prawdziwym przebiegu tej sprawy i jej wyniku, w tym udzielał nieprawdziwych informacji mających świadczyć o tym, że złożył w sądzie pozew i uzyskał wydany przez sąd nakaz zapłaty przeciwko Klubowi, a dalej, że składa wniosek o nadanie klauzuli wykonalności oraz że oczekuje na doręczenie mu przez sąd tytułu wykonawczego, jak też że jest umówiony z komornikiem sądowym mającym egzekwować roszczenia zasądzone na rzecz J. D. (1), podczas gdy czynności takich nie podjął i skutkiem tego zdarzenia,

o których w ten sposób informował klienta, jak wszczęcie postępowania sądowego i wydanie przez sąd nakazu zapłaty, a następnie tytułu wykonawczego oraz wszczęcie przez komornika sądowego egzekucji nie miały miejsca, co stanowi czyn sprzeczny z zasadami etyki radcy prawnego, jak też naruszenie obowiązków zawodowych, tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 12 Kodeksu karnego w zw. z art. 74¹ pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych;

3.

w okresie od dnia 12 lipca 2017 roku do dnia 5 grudnia 2017 roku w Radwanicach, nie wydał na żądanie klienta J. D. (1) pieniędzy w kwocie 18 856,00 zł z tytułu pobranego wcześniej wynagrodzenia za prowadzenie sprawy oraz na poniesienie opłaty sądowej od pozwu, do zwrotu których był zobowiązany, gdyż do daty wypowiedzenia mu przez klienta J. D. (1) pełnomocnictwa do prowadzenia sprawy nie wykonał zleconych mu przez klienta w tej sprawie czynności, w tym w pierwszej kolejności - nie wszczął postępowania sądowego i nie wystąpił skutecznie z pozwem do sądu celem dochodzenia roszczenia, co stanowi czyn sprzeczny z prawem oraz zasadami etyki radcy prawnego, tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 37 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 284 § 1 Kodeksu karnego

na skutek odwołań:

1.

z dnia 22 kwietnia 2018 roku od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego we Wrocławiu z dnia 5 marca 2018 roku, sygn. akt: OSD-6/18, wniesionego przez obrońcę obwinionego na korzyść obwinionego oraz

2.

z dnia 27 kwietnia 2018 roku od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego we Wrocławiu z dnia 5 marca 2018 roku, sygn. akt: OSD-6/18, wniesionego przez pełnomocnika pokrzywdzonego na niekorzyść obwinionego,

orzeka:

1.

zmienić zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego we Wrocławiu z dnia 5 marca 2018 roku, sygn. akt: OSD-6/18 w zakresie:

- punktu 3 w ten sposób, że uznaje radcę prawnego W. S. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. III, który dodatkowo wypełnia znamiona czynu z art. 286 § 1 k.. i na podstawie art.65 ust. 1 pkt.4 w zw. z art.65 ust.2b ustawy o radcach prawnych wymierza mu karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas pięciu lat oraz zakazu wykonywania patronatu na czas lat dziesięciu,
- punktu 4 w ten sposób, że na podstawie art.65¹ ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych za czyny określone w punktach 1, 2 i 3 wymierza mu karę łączną zawieszania prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas pięciu lat oraz zakazu wykonywania patronatu na czas lat dziesięciu,

2.

a) zasądzić od obwinionego radcy prawnego W. S. (1) na rzecz

pokrzywdzonego J. D. (2) koszty zastępstwa adwokackiego w wysokości 840,00 zł. za II instancję,

b) zasądzić od obwinionego radcy prawnego W. S. (1) koszty używania do celów służbowych samochodu osobowego w wysokości 785,70 zł

c) oddalić wniosek pełnomocnika pokrzywdzonego o zasądzenie od obwinionego kosztów zastępstwa adwokackiego i kosztów używania samochodu do celów służbowych za I instancję,

3.

zasądzić od obwinionego koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w wysokości 1200,00 złotych (słownie złotych: jeden tysiąc dwieście), zgodnie z art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych, na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych.

Sygn. akt: WO-90/18

Uzasadnienie

Dnia 20 lipca 2017 r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych we Wrocławiu wpłynęła skarga J. D. (1) na radcę prawnego W. S. (1), w której zarzucił radcy prawnemu złożenie bez umocowania oświadczenia o odstąpieniu od kontraktu sportowego, utrzymywaniu klienta w przekonaniu, iż skierował do Sądu sprawę o zapłatę ok. 400,000,00 zł., zaniechaniu kontaktu z klientem, nierozliczenie zaliczki.

Postanowieniem z dnia 2 sierpnia 2017 r. Rzecznik Dyscyplinarny przy OIRP we Wrocławiu wszczął dochodzenie przeciwko radcy prawnemu W. S. (1), a w dniu 5 grudnia 2017 r. radcy prawnemu zostały przedstawione zarzuty wraz z uzasadnieniem.

Rzecznik Dyscyplinarny 5 lutego 2018 r. zamknął dochodzenie i tego samego dnia skierował do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy OIRP we Wrocławiu wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnego W. S. (2).

Orzeczeniem z dnia 5 marca 2018 roku, sygn. akt: OSD-6/18 Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych we Wrocławiu, w sprawie prowadzonej przeciwko obwinionemu radcy prawnemu W. S. (1) uznał go winnym przypisywanych mu czynów, to jest tego, że:

1.

dnia 1 sierpnia 2016 roku w Radwanicach bez uzyskania zlecenia klienta J. D. (1) na dokonanie takiej czynności, w sytuacji kiedy, podejmując się świadczenia pomocy prawnej na rzecz tego klienta, przed przystąpieniem do czynności zawodowych, nie ustalił z nim podjęcia takiej czynności w zakresie świadczonych usług, przekraczając granice udzielonego mu pełnomocnictwem J. D. (1) umocowania do prowadzenia sprawy, złożony w imieniu J. D. (1), działając jako jego pełnomocnik materialno-prawne oświadczenie o wypowiedzeniu umowy świadczenia usług o profesjonalne uprawianie koszykówki, zawartej przez J. D. (1) z Miejskim Klubem Sportowym (...) S.A., czym naraził J. D. (1) na szkodę w postaci pozbawienia go prawa do wynagrodzenia należnego od klubu w sezonie 2016/2017, co stanowi czyn sprzeczny z zasadami etyki radcy prawnego, jak też naruszenie obowiązków zawodowych, tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1, art. 43 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym Uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku, wymierzając mu karę dyscyplinarną - karę nagany;

2.

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie od dnia 16 stycznia 2017 roku do dnia 12 lipca 2017 roku w Radwanicach, przyjąwszy zlecenie na prowadzenie sprawy J. D. (1) przeciwko Miejskiemu Klubowi Sportowemu (...) S.A. o zapłatę na żądanie klienta nie informował go o prawdziwym przebiegu tej sprawy i jej wyniku, w tym

udzielał nieprawdziwych informacji mających świadczyć o tym, że złożył w sądzie pozew i uzyskał wydany przez sąd nakaz zapłaty przeciwko Klubowi, a dalej, że składa wniosek o nadanie klauzuli wykonalności oraz że oczekuje na doręczenie mu przez sąd tytułu wykonawczego, jak też że jest umówiony z komornikiem sądowym mającym egzekwować roszczenia zasądzone na rzecz J. D. (1), podczas gdy czynności takich nie podjął skutkiem tego zdarzenia, o których w ten sposób informował klienta, jak wszczęcie postępowania sądowego i wydanie przez sąd nakazu zapłaty, a następnie tytułu wykonawczego oraz wszczęcie przez komornika sądowego egzekucji nie miały miejsca, co stanowi czyn sprzeczny z zasadami etyki radcy prawnego, jak też naruszenie obowiązków zawodowych, tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 12 Kodeksu karnego w zw. z art. 74¹ pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych, wymierzając mu karę dyscyplinarną - karę zawieszenia prawa wykonywania zawodu na okres dwóch lat oraz zakaz wykonywania patronatu na okres dwóch lat;

3.

w okresie od dnia 12 lipca 2017 roku do dnia 5 grudnia 2017 roku w Radwanicach, nie wydał na żądanie klienta J. D. (1) pieniędzy w kwocie 18 856,00 zł z tytułu pobranego wcześniej wynagrodzenia za prowadzenie sprawy oraz na poniesienie opłaty sądowej od pozwu, do zwrotu których był zobowiązany, gdyż do daty wypowiedzenia mu przez klienta J. D. (1) pełnomocnictwa do prowadzenia sprawy nie wykonał zleconych mu przez klienta w tej sprawie czynności, w tym w pierwszej kolejności - nie wszczął postępowania sądowego i nie wystąpił skutecznie z pozwem do sądu celem dochodzenia roszczenia, co stanowi czyn sprzeczny z prawem oraz zasadami etyki radcy prawnego, tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 37 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 284 § 1 Kodeksu karnego, wymierzając mu karę dyscyplinarną- karę zawieszenia prawa wykonywania zawodu na okres dwóch lat oraz zakaz wykonywania patronatu na okres dwóch lat;

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny za czyny opisane w punktach 2-3 wymierzył obwinionemu karę łączną zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres trzech lat oraz zakaz wykonywania patronatu na okres trzech lat, obciążając obwinionego także kosztami postępowania.

Od wskazanego orzeczenia odwołanie z dnia 22 kwietnia 2018 roku wniósł obrońca obwinionego, zaskarżając orzeczenie w całości na korzyść obwinionego. Obrońca obwinionego zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu

1.

obrazę przepisów prawa polegającą na przyjęciu, że działania obwinionego w postaci przekroczenia granic udzielonego mu pełnomocnictwa przez J. D. (1) i złożenie w jego imieniu materialno-prawnego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o świadczenie usług o profesjonalne uprawianie koszykówki, zawartej pomiędzy J. D. (1) a Miejskim Klubem Sportowym (...) S.A. - nosiły znamiona przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1 i art. 43 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, podczas gdy obwiniony nie pozbawił klienta praw do dochodzenia należności od klubu za lata 2016/2017 oraz nie przekroczył granic udzielonego pełnomocnictwa;

2.

obrazę przepisów prawa, tj. § 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych oraz art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 12 Kodeksu karnego w zw. z art. 74' pkt 2 ustawy o radcach prawnych polegającą na przyjęciu, że obwiniony w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w okresie od 16 stycznia 2017 roku do 12 lipca 2017 roku, przyjąwszy zlecenie na prowadzenie sprawy J. D. (1) przeciwko Miejskiemu Klubowi Sportowemu (...) S.A. o zapłatę na żądanie klienta, nie informował go o prawdziwym przebiegu sprawy oraz o jej wyniku, jak również udzielał nieprawdziwych informacji mających świadczyć o tym, że złożył pozew w sądzie i uzyskał nakaz zapłaty przeciwko klubowi (...) S.A., podczas gdy obwiniony informował klienta o przebiegu sprawy;

3.

obrazę przepisów prawa, tj. art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2 i art. 37 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 284 § 1 Kodeksu karnego - polegającą na przyjęciu, że obwiniony w okresie od 12 lipca 2017 roku do 5 grudnia 2017 roku nie wydał na żądanie J. D. (1) pieniędzy w kwocie 18 856,00 zł z tytułu pobranego wcześniej wynagrodzenia za prowadzenie sprawy oraz na poniesienie opłaty od pozwu, gdyż nie wykonał zleconych mu przez klienta w tej sprawie czynności, tj. nie wszczął postępowania sądowego i nie wystąpił skutecznie z pozwem do sądu, podczas gdy obwiniony podejmował liczne działania pozasądowe, które miały doprowadzić do rozstrzygnięcia korzystnego dla klienta.

Obrońca obwinionego wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie obwinionego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji.

Od wskazanego orzeczenia odwołanie z dnia 27 kwietnia 2018 roku wniósł także pełnomocnik pokrzywdzonego, zaskarżając orzeczenie w części w pkt. 4 zaskarżonego orzeczenia w zakresie kary oraz w pkt. 3 w całości, zarzucając mu:

1.

obrazę prawa materialnego art. 286 § 1 Kodeksu karnego wobec błędnego jego niezastosowania w sytuacji, w której zdarzenie historyczne ujęte w punkcie 3 wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wypełnia także znamiona przestępstwa oszustwa, tj. w sytuacji, w której bezspornym jest, że obwiniony działając w z góry powziętym zamiarem oszustwa wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do rzeczywistego zamiaru prowadzenia jego sprawy przeciwko (...) S.A. oraz co do stanu zawisłości takiego postępowania, w tym co do zobowiązania pokrzywdzonego przez sąd do pokrycia w terminie dni siedmiu opłaty sądowej w kwocie 10 000 zł, w sytuacji, gdy zdarzenia takie nie miały miejsca, przy czym ww. działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez doprowadzenie pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 18 856,00 zł, który to skutek osiągnął;

2.

rażącą łagodność, niewspółmierność orzeczonej względem obwinionego kary jednostkowej za delikt dyscyplinarny opisany w punkcie 3 wniosku o ukaranie oraz kary łącznej w postaci zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres trzech lat oraz zakazu wykonywania patronatu na okres trzech lat, w sytuacji, w której czyny zarzucone podejrzanemu de facto stanowią poważne przestępstwa zagrożone wyłącznie karami pozbawienia wolności, a nadto czyny i aktualna postawa obwinionego dyskwalifikuje go jako osobę godną do wykonywania zawodu radcy prawnego, zwłaszcza w sytuacji, w której do chwili obecnej nie przeprosił on pokrzywdzonych, nie zwrócił przywłaszczonych środków, nie odpowiedział na wniosek o wszczęcie niniejszego postępowania, bezpodstawnie uchyła się od stawiennictw w prokuraturze oraz Policji, a nadto równolegle popełnił on szereg innych deliktów dyscyplinarnych. W oparciu o ww. zarzuty pełnomocnik pokrzywdzonego wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zmianę opisu czynu przypisanego w punkcie 3 orzeczenia poprzez dodanie do niego znamion przestępstwa kwalifikowanego z art. 286 § 1 Kodeksu karnego oraz ujęcie ww. przestępstwa w kwalifikacji prawnej przypisanego czynu oraz wymierzenie mu na tej zmienionej podstawie kary pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego oraz kary łącznej pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego. Ponadto pełnomocnik pokrzywdzonego wniósł o obciążenie obwinionego kosztami postępowania odwoławczego, w tym kosztami zastępstwa adwokackiego, udzielonego pokrzywdzonemu za obie instancje.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w całości podziela i uznaje za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny we Wrocławiu, z których wynika, co następuje.

Obwiniony przyjął od pokrzywdzonego J. D. (1) pełnomocnictwo do prowadzenia sprawy przeciwko Miejskiemu Klubowi Sportowemu (...) S.A. o zapłatę. Po przyjęciu pełnomocnictwa obwiniony wystawił pokrzywdzonemu fakturę za prowadzenie sprawy na kwotę 8 856 zł. Pokrzywdzony uiszczył tę należność, a także dokonał wpłaty na konto obwinionego w wysokości 10 000 zł z tytułu opłaty sądowej od pozwu.

W dniu 1 sierpnia 2016 roku obwiniony, przekraczając zakres udzielonego mu pełnomocnictwa, złożył (...) S.A. w imieniu pokrzywdzonego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy na profesjonalne uprawianie koszykówki.

Obwiniony, mimo przyjętego pełnomocnictwa i otrzymania od pokrzywdzonego kwoty 10 000 zł na opłatę sądową nie złożył pozwu przeciwko (...) S.A. (...) tego udzielał pokrzywdzonemu nieprawdziwych informacji na temat wytoczenia i przebiegu sprawy.

Mimo wielokrotnych wezwań pokrzywdzonego obwiniony nie wydał mu części dokumentów związanych z prowadzonymi sprawami.

Jednocześnie tak zrekonstruowany stan faktyczny należy uzupełnić o fakt, iż w dniu 3 października 2018 roku obwiniony uznany został prawomocnie wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim, sygn. akt: II K 535/18, za winnego między innymi popełnienia czynu opisanego w punkcie 3 orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, za co Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim wymierzył mu karę ośmiu miesięcy pozbawienia wolności z jednoczesnym warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres dwóch lat.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego odwołanie pełnomocnika pokrzywdzonego jest częściowo uzasadnione natomiast odwołanie obrońcy obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

W odniesieniu do odwołania obrońcy obwinionego wskazać należy, że zarówno przepisy art. 3 ust. 2 Ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych, jak i rota ślubowania radcowskiego, nakładającą na radcę prawnego obowiązek wykonywania zawodu z należytą starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz z zasad etyki radcy prawnego. Naczelna zasada etyki radcowskiej została wyrażona w art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, zgodnie z którym radca prawny obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami, natomiast pozostałe przepisy Kodeksu Etyki Radcy Prawnego zawierają zasady postępowania radcy prawnego w konkretnych sytuacjach, wskazując, jak należy zachować się w danym przypadku, aby ogólny nakaz należytej staranności polegający na uczciwości, profesjonalizmie, rzeczywistej wiedzy i przezorności został spełniony. Wszystkie te regulacje nakładają na radcę prawnego obowiązek współpracy z klientem w trakcie prowadzenia sprawy, czego obwiniony radca prawny W. S. (1) nie dopełnił.

Przepis art. 44 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego reguluje szczegółowo zasady postępowania radcy prawnego z klientem dotyczące działania w przyjętej do prowadzenia sprawie i tak radca prawny ma obowiązek informować klienta o przebiegu sprawy, rokowaniach dotyczących efektu końcowego i skutkach podjętych czynności. W niniejszej sprawie obwiniony nie tylko nie dopełnił obowiązku informacyjnego wobec klienta, ale wręcz wprowadził go w błąd co do wytoczenia i przebiegu zleconej mu do prowadzenia sprawy, co w sposób rażący naruszyło zasady etyki radców prawnych.

Na uwzględnienie nie zasługuje również podnoszony przez obrońcę argument choroby obwinionego. Radca prawny, jako podmiot świadczący profesjonalną pomoc prawną, ma obowiązek zapewnić zastępstwo w przypadku przemijającej przeszkody, tak aby interes klienta nie doznał uszczerbku. Z przedstawionej dokumentacji medycznej jednoznacznie wynika, że obwiniony znalazł się w sytuacji przemijającej przeszkody, w żaden sposób nie zapewnił jednak rzetelnego i profesjonalnego zastępstwa, które uchroniłoby jego klienta przed poniesieniem szkody. Powyższe w żaden sposób nie uzasadnia naruszenia przez obwinionego przepisu art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, który nakładał na niego obowiązek bezwarunkowego wydania klientowi na jego wniosek, po zakończeniu stosunku

prawnego, na podstawie którego prowadził sprawę, wszystkich przekazanych przez niego dokumentów, a także pism z sądu i właściwego organu.

Tym samym uznać należy, że okoliczności popełnienia przez obwinionego deliktów dyscyplinarnych nie budzą najmniejszej wątpliwości, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że za jeden z nich obwiniony został ukarany prawomocnym wyrokiem sądu karnego, co przesądza zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, zwłaszcza mając na uwadze stopień winy obwinionego i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przewinienia dyscyplinarnego, że odwołanie obrońcy obwinionego pozbawione jest uzasadnionych podstaw i nie może odnieść skutku.

W odniesieniu do zarzutów podniesionych w odwołaniu pełnomocnika pokrzywdzonego wskazać należy, że Wyższy Sąd Dyscyplinarny za częściowo zasadny uznał zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec obwinionego kary, zwłaszcza mając na uwadze, że obwiniony uznany został prawomocnie wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim, sygn. akt: II K 535/18, za winnego między innymi popełnienia czynu opisanego w punkcie 3 orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, za co wymierzona została obwinionemu kara ośmiu miesięcy pozbawienia wolności z jednoczesnym warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres dwóch lat.

Podkreślenia wymaga, że w sytuacji gdy przewinienie dyscyplinarne, którego dopuścił się obwiniony, wyczerpuje jednocześnie znamiona przestępstwa umyślnego opisanego w art. 286 § 1 Kodeksu karnego, uznać trzeba, że przewinienie takie zakwalifikować należy do kategorii szczególnie ciężkich przewinień dyscyplinarnych, których popełnienie niweczy zaufanie publiczne do zawodu radcy prawnego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny podzielając pogląd o szczególnym charakterze zawodu radcy prawnego jako zawodu zaufania publicznego, z wykonywaniem którego wiąże się szczególny obowiązek przestrzegania prawa oraz zasad etyki i godności, a także szczególna odpowiedzialność polegająca na przyjęciu wyższych standardów zachowania dla przedstawicieli tej profesji uznaje, że wymierzona obwinionemu przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny kara w istocie jest rażąco niewspółmierna w stosunku do stopnia winy obwinionego i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przewinienia dyscyplinarnego, wyczerpującego przecież także znamiona przestępstwa i jako taka nie może się ostać. Jednocześnie jednak Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznaje, że kara zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas pięciu lat oraz zakazu wykonywania patronatu na czas lat dziesięciu spełnią swoje cele w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej. Kara łączna pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres lat pięciu jest karą dotkliwą, zważywszy na fakt, że jest to maksymalny okres, na jaki może zostać wymierzona.

Pełnomocnik pokrzywdzonego złożyła do akt sprawy spis kosztów.

O kosztach zastępstwa adwokata orzeczono na podstawie art. 74¹ ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego w zw. z § 11 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, z tym zastrzeżeniem, że pełnomocnik pokrzywdzonego nie złożył wniosku o zasądzenie kosztów na etapie postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym, skutkiem czego Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie może uwzględnić wniosku w przedmiocie zasądzenia kosztów postępowania w I instancji. O kosztach używania samochodu osobowego dla celów służbowych orzeczono na podstawie par. 2 pkt 1 lit. B rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 roku w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów nie będących własnością pracodawcy, tytułem zwrotu kosztów dojazdu pełnomocnika. O zwrocie kosztów używania pojazdów orzeczono za postępowanie w II instancji odmawiając zwrotu kosztów za I instancję z tych samych powodów, z których odmówiono zasądzenia kosztów zastępstwa adwokackiego za I instancję.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym orzeczono na podstawie przepisu art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych.